

Ко је заправо "брука Србије"?

Пише: Стефан Каргановић
уторак, 07 јун 2011 21:24

Госпођа Наташа Кандић, да парафразирамо Ричарда Никсона: жена коју Срби обожавају да презиру, у свом ауторском тексту у *Њујорк тајмсу* 5. јуна 2011 г. насловљеном “

[The Shame of Serbia](#)

[The](#)

[1]

(Брука Србије) показала је још једанпут да је у врхунској форми када треба да послужи као полигон за блаћење Србије и да делује као магнет за привлачење негативних емоција којима је суграђани великодушно и у изобиљу обасипају.

Непосредан повод за разматрања госпође Кандић у наведеном тексту у водећем америчком дневнику, који тешко да би гостопримство на својим страницама понудио икоме ко се по питањима која коментарише не држи доследно „партијске линије,“ било је хапшење и изручење хашкој инквизицији генерала Ратка Младића. Подразумева се да је право госпође Кандић да заузме став који радикално одудара од реакције огромне већине грађана у вези са овим догађајем – безусловно. Подједнако је безусловно и право већине да осећа одвратност према улози коју она и њен Фонд за хуманитарно право играју и то је потпуно разумљиво у светлу њених изазивачких и провокативних искорака. Али треба подвући да је она уједно и друштвено врло корисна пошаст утолико што својим бизарним па ипак неометаним постојањем макар нехотице помера границе толеранције у позитивном смеру. Друштво које је способно да отрпи једну Наташу Кандић, може да издржи и три месеца бомбардовања, и вероватну скоро сваку другу врсту катастрофе. Не заборавимо онај видео снимак на YouTube где госпођа Кандић нимало дамски удара шамар једном неистомишљенику, [2] уместо да се догодило обрнуто, а што би било нормално очекивати да пропаганда коју она беспштедно води против земље која је трпи садржи макар делић поштења и истине.

Мада у свом ауторском тексту тврди да је у првом тренутку на вест о Младићевом хапшењу реаговала са неверицом али да је на крају „ипак одахнула,“ јасно је да то олакшање госпођи Кандић ипак битно не улепшава суморни живот и да нема те количине „лепих вести“ која би њу потпуно задовољила и смирила. И њој – као и већини грађана – чувена фраза председника Тадића о скидању љаге смета, али у њеном случају то је из дијаметрално супротних разлога. Она замера да у том обраћању јавности са највишег места „нису били поменути многи други извршиоци геноцида током 1990-их година, нити је било помена одговорности коју српска држава сноси за те злочине.“

Ко је заправо "брука Србије"?

Пише: Стефан Каргановић
уторак, 07 јун 2011 21:24

Карактеристика већине држава баш јесте у томе да оне нерадо говоре о својој одговорности за ружне догађаје чак када је та одговорност стварно примерена и када им се на челу налазе особе којима механичко извињавање за праве или фиктивне злочине није омиљена активност. Та истина се посебно односи управо на оне државе које спонзоришу госпођу Кандић и о чијим је мега злочинима она та која систематски ћути. „Изгледа да ћемо опет,“ уздише ова учитељица врлине међу варварима, „пропустити да искористимо прилику да отворимо болну али неопходну дебату о прошлости.“

Свака дебата која може да прође без шамарања оних који заступају различити став врло је добродошла. Али дебату у правом смислу те речи тешко је водити са неким чији основни циљ није укрштање мишљења да би се на тај начин дошло до истине него саморекламирање пред страном публиком за коју унапред зна да је слабо обавештена и да код ње пролази буквално све. Госпођа Кандић носталгично пише да се сећа „тренутка“ 2005. године када је накратко изгледало да ће се српска јавност најзад солидарисати са „страним“ жртвама, а не са „својим“ починиоцима. То се догодило, саморекламерски објашњава она, „када смо моје колеге и ја открили и обелоданили видео из 1995. године где се приказује стрељање шесторице мушкараца Муслимана из босанског града Сребренице. То је било први пут да је српска јавност видела непобитне доказе саучешћа државе у масакру 7,000 Муслимана на том локалитету.“

Не знам на шта би могла личити дебата, чак и без шамарања, у ситуацији као што је ово, где су основне ствари окренуте наглавце. Видео о којем је реч у погледу своје аутентичности још увек је контроверзан шест година након што је под неразјашњеним околностима био „откривен“ и он не показује ни једну од ствари за које госпођа Кандић ноншалантно тврди да се из њега могу видети. После гледања тог релативно кратког сегмента који је био истргнут из неког непознатог контекста немогуће је закључити било шта: ни да су стрељане особе били Муслимани, ни да они имају било какве везе са Сребреницом, ни да је српска држава у томе одиграла икакву улогу, нити да је игде било масакрирано 7.000 Муслимана. То је „видно“ једино оним гледаоцима који су склони – без икаквог посебног разлога – да усвоје верзију догађаја на екрану коју им је у свом пропратном наративу упаковала госпођа Кандић.

А што се тиче „непобитних доказа,“ она је тек ту на клизавом терену. Тужилац МКТБЈ Џефри Најс није имао много вере у „непобитност“ њеног доказа, или у вероватноћу да ће он издржати унакрсно испитивање Слободана Милошевића, па га зато (а госпођа Кандић је пропустила да на ту кључну околност упозори читаоце *Њујорк тајмса*) уопште није ни користио као доказ нити га је уврстио као доказни предмет на суђењу. Најс је тај видео приказао током унакрсног испитивања сведока одбране Обрада Стевановића, али у сегменту суђења који се односио на Косово а не на Босну или Сребреницу. Он је то

Ко је заправо "брука Србије"?

Пише: Стефан Каргановић
уторак, 07 јун 2011 21:24

учинио користећи као повод наводну потребу да сведок идентификује неку особу из кадра, што му је послужило као савршен изговор да приказивањем шокантног видео материјала изазове општи и врло јевтин пропагандни ефекат. Међутим, Најс је на тај начин вешто избегао ризик форензичког испитивања чему би тај материјал несумњиво био подвргнут да је на суђењу заиста био формално предочен као доказ против оптуженог.

Госпођа Кандић у продужетку свога текста наставља да чини оно што јој најбоље иде од руке и што представља њен специјалитет, а то је да пред странцима пањка земљу која је са неизмерном смиреношћу трпи:

„Симпатије државних званичника и информативних медија према г. Младићу која су изражена прошле недеље, су још један жиг срама на нама. Помоћник тужиоца га је частио јагодама. Младићева жеља да га посете министар здравља и председник парламента су испуњене, као и његов захтев да посети ћеркин гроб. Српској јавности су стално пружани нови подаци о његовој исхрани у затвору, а сазнали смо и да је г. Младић у Хаг одлетео у оделу које је носио на синовљевој свадби. Имао је третман звезде. „

Свако ко је пратио извештавање „европских“ медија и коментаре политичке класе у Србији у вези за хапшењем генерала Младића зна да су и у овом случају чињенице сушта супротност од фалсификата који бесловесној страномј публици нуди госпођа Кандић. Они су се утркивали у томе ко ће генерала више да оцрни и деградира и да га без икаквог бављења доказима унапред прогласи кривим, а не да га величају као звезду.

Али како било, ту има нешто значајније од лажног информисања стране јавности о ставу српских медија, што странци у сваком случају услед језичке и многих других баријера не могу да провере. Ради се о пакосном закерању зато што су неки показали знаке најосновније људске пажње и самилости према особи коју директорка Фонда за хуманитарно (sic!) право патолошки мрзи. Понуда јагодама, посета ћеркином гробу, посете министра који је давнашњи лични пријатељ и председнице парламента, путовање на монтирани процес у Бестрагију у оделу које је носио на синовљевој свадби – сваки од тих детаља који одражава нечију људскост за ову корифејку „хуманитарног права“ представља само још један жиг срама за Србију. Промућурнији међу страним читаоцима сами ће закључити да ли те жигове носи Србија, или они руже њу. Али ако је то њена визија „хуманитарног права“ онда ће свака варијанта нехуманог права сигурно бити човечнија и пожељнија од тога.

Ко је заправо "брука Србије"?

Пише: Стефан Каргановић
уторак, 07 јун 2011 21:24

У једној појединости госпођа Кандић ипак јесте у праву: „Оно што је неопходно региону је једна поштена дебата о прошлости.“ Она ту говори истину, али само у оном истом смислу у којем би то чинио и ђаво када цитира Свето писмо. Ми се, напротив, морамо помирити са чињеницом да поштене дебате о прошлости, или дебате о било чему а најмање поштене, неће бити никада у режији госпође Кандић. Зар она није особа која селективно одлучује, у складу са личним политичким симпатијама, ко може полагати право на предпоставку невиности, а ко је ратни злочинац? Да ли је тачно да је она још много пре отварања дебате за коју се наводно залаже унапред пресудила да ратови деведесетих представљају спровођење геноцидног плана великосрпске агресије, а ако то јесте тачно шта би било сврха те „поштене дебате“ о нечему што је већ решено? И није ли она та особа за коју је сведок хашког тужилаштва ДС-1 пре неки дан изјавио да му је претила да ће се сам наћи на оптуженичкој клупи уколико своју причу не буде довео у склад са наводима оптужнице?

[3]

Уз огромну жељу да се по свим интересантним и спорним питањима у Србији најзад стварно одржи истинска дебата, а не као до сада насилно наметање политички коректних фикција, скептични смо да ће се под надахнућем госпође Кандић то икада догодити.

[1] New York Times, 5 јун, 2011. За српски превод видети: Видовдан, <http://www.vidovdan.org/index.php?option=>

[com_content&view=article&id=14287:srpska-sramota&catid=37:politika](http://www.vidovdan.org/content&view=article&id=14287:srpska-sramota&catid=37:politika)

[2] <http://www.youtube.com/watch?v=01Z-549wQqw&NR=1>

[3] <http://www.kurir-info.rs/crna-hronika/hasko-tuzilastvo-nateralo->

[svedoka-da-lazno-svedoci-protiv-milosevica-94462.php](http://www.kurir-info.rs/crna-hronika/hasko-tuzilastvo-nateralo-svedoka-da-lazno-svedoci-protiv-milosevica-94462.php)

Ко је заправо "брука Србије"?

Пише: Стефан Каргановић
уторак, 07 јун 2011 21:24
